

večer, než šel spát, si Harry odškrtnl další den na čtvrtce papíru, kterou si připíchl na stěnu, aby viděl, kolik mu jich ještě zbývá do prvního září.

Poslední den v srpnu si řekl, že by si měl s tetou a se strýcem promluvit, jak se zítra dostane na nádraží King's Cross, a vydal se dolů do obývacího pokoje, kde se dívali na nějakou televizní soutěž s otázkami a odpověďmi. Zakašlal, aby si všimli, že tam je, a Dudley zaječel a vyběhl z místnosti.

„Ehm – strýčku Vernone?“

Strýc Vernon zamručel, jako že ho poslouchá.

„Totiž – já se zítra potřebuji dostat na nádraží King's Cross – na vlak do Bradavic.“

Strýc Vernon znovu zamručel.

„Byl bys tak laskav a zavezl mě tam?“

Další zamručení. Harry doufal, že znamená ano.

„Děkuji ti.“

Už se otočil, že se vrátí nahoru, když strýc Vernon dokonce promluvil.

„Stejně je to divné, jet do kouzelnické školy vlakem. Létaující koberce všesky píchly, co?“

Harry na to neřekl ani ň.

„A kde ta škola vůbec je?“

„Já nevím,“ řekl Harry, který si to poprvé uvědomil. Vytáhl z kapsy jízenku, kterou dostal od Hagrida.

„Prostě mám v jedenáct hodin nastoupit do vlaku, který odjíždí z nástupiště devět a tři čtvrtě,“ četl.

Teta i strýc vytřeštili oči.

„Z kterého nástupiště?“

„Číslo devět a tři čtvrtě.“

„Nemluv hlouposti,“ řekl strýc Vernon, „žádné nástupiště devět a tři čtvrtě není.“